

Съсѣ кжщата ни свикналъ съмъ отколе.
Кога отъ вѣнъ се връщамъ уморенъ
азъ сѣдамъ на креслото и говорятъ ми
дѣдитѣ тукъ живѣли преди менъ.

Отъ старитѣ портрети по стената
ме гледатъ родове бащи, дѣца,
огромни чорбаджии съсъ мустаци
и офицери съ бръснати лица.

Тѣ всички сж приседнали спокойно,
изпѣнати, съсъ погледъ гордъ и строгъ,
доволни че живѣли сж достойно,
че сж богати и че иматъ родъ.

И тѣхната увѣреностъ могща
прониква отъ очитѣ имъ вѣвъ менъ.
Забравямъ туй, що става вѣнъ отъ кжщи —
че подигранъ съмъ или ошетенъ.

И въ полусѣнъ отпущамъ си главата
на облегалото, кжде преди
облѣгали сж се бащи и братя
и сжще като тѣхъ пакъ, може би,

вѣвъ дрѣмка гледамъ старата картина
съсъ пукнатото въ жгѣла стѣкло,
кждето, седнало, отъ редъ години
едно дете яде натегналъ гроздъ.